

בונה בתים באור

נאורה גולדברג, אדריכלית, תושבת רעננה, שבנתה 700 בתים ו 150 מהם ברעננה, חולמת לשנות את פניה של רעננה, שיותר ישראליות תהיה הביטוי בה. היא חיה את חייה בהווה. היא אופטימית ללא תקנה וזאת דווקא בשל מקרה טרגי שהתרחש במשפחתה בעבר שנתן לה פרופורציות. את החיור, השמחה והחזון של הקידמה היא מכניסה בתכנון של הבתים שהיא בונה. "סימן ההיכר שלי הוא פס סגול בשיער שהוא צבע האופטימיות וצבע התקווה, ואני מנסה ליישם זאת בכל מקום בחיי".

בילי בסרגליק

"אני חיה את החיים כאילו אין מחר. הבנתי בתת המודע שהדברים הרעים מתרחשים בין כה וכה ואת הטובים אתה צריך להביא בעצמך. כל יום שאין בו ריגוש או משמעות הוא יום של מוות. ברגע שאחותי נהרגה בתאונה בצבא התחלתי לחיות את החיים בהווה". נאורה גולדברג, אדריכלית מובילה, תושבת רעננה, מביעה את תפיסת העולם הזו גם בבתיים שהיא מתכננת. מאחוריה רזומה מרשים: 700 בתים שתכננה באזור השרון והמרכז, שכ 150 מהם פזורים בכל רעננה. חלק מהבתים אתם וודאי מכירים. אולי את זה ברחוב ההסתדרות 5 ברעננה, בית בן 20 שנים, שנתן תחושה של הריבירה הצרפתית. הבית ברחוב ההסתדרות 1 בעיר, שתוכנן בעבור עולים חדשים מצרפת, שהגג שלו מסמל מעוף של ציפור או של מטוס. "המשפחה שעלתה אז ארצה מצרפת ועשתה עליה לרעננה" אומרת גולדברג "רצתה להנציח את העלייה לישראל ולכן עלה לי הרעיון של בית עם גג מרחף דמוי ציפור, גג שמביא את המעוף ארצה. הבית כולו מוצף אור הנכנס מהחלונות ודרך הגג. בנוי מזכוכיות כדי להביא את השמש הישראלית לתוכו. ברעננה, שלא כמו בערים אחרות, חייבים גג רעפים ומותרת עליית גג, ואני ניצלתי את העובדה הזו ובניתי גג מיוחד".

האם את אוהבת את איך שרעננה בנויה?

"מבחינת פיתוח סביבתי היא מקסימה. מבחינת הבתים הפרטיים היא מאוד שמרנית ולא מתקדמת. זאת עקב העובדה שברעננה חייבים גגות רעפים מה ששומר על מראה כפרי. כמו כן יש הרבה עולים חדשים ברעננה, שמנסים לשמר את הטעם שהביאו מהארצות שמהן באו, שאינו תואם את הטעם הישראלי, את היתרונות של השמש בארץ שלנו ואת הקידמה. בונים בתים שהם חיקוי לחו"ל. מדוע צריך גגות רעפים אם אין כאן שלג? מדוע צריך גגות רעפים אדומים ולא ניתן לבחור להן צבע אחר? העירייה איננה מאפשרת לבחור בצבע גג רעפים אחר מלבד אדום".

מהו סגנון הבניה שלך?

"אני מתכננת בתים שיתאימו לתחושה שהדיירים מבקשים לחוש בביתם. למשל אם הם בוחרים בלחוש שמחה אבנה להם בית שנכנס בו הרבה אור. אם הם רוצים תחושה של חופשה אתכנן להם בית שהחוץ נכנס פנימה, אם הם בוחרים משפחתיות אדאג שיהיה קשר בין כל אגפי הבית. הסגנון שלי הוא ייחודי. אני בוחרת לתכנן מבנים נקיים ללא קישוטים שהמבנה הוא האמירה. אפשר לזהות את כתב היד שלי למרות שכל בית שונה מהשני. אין בתים שחוזרים על עצמם. הסגנון הוא מודרני אך לא קר, הקווים נקיים. אני דואגת שבבתים יהיו חללים זורמים, שתהיה תחושה של מרחב ולא אסופה של חדרים, משתדלת להכניס את החוץ פנימה. הסגנון מאוד מקורי ומלא בתעוזה".

נאורה נולדה בירושלים ונשואה לצביקה גולדברג מנהל בחברת "איסטרוניקס" ואם לבן ובת. הם מתגוררים ברעננה כבר 29 שנים. "החלום שלי הוא להפוך את רעננה לעיר חדשנית" היא אומרת. "שהעולים החדשים שמגיעים לרעננה בהמוניהם, יראו בה את הישראליות במבנים ויתחברו אליה. רעננה היא אחת הערים היחידות שיש בה שילוב של דתיים וחילוניים של ותיקים וחדשים, החיים

בהרמוניה מה שאיננו לגמרי מובן מאליו ולכן אפשר ליצור מירקם עירוני חדשני שיגדיר מחדש את הישראליות, שאומרת שנותנים מקום לכולם ולא רק טוסקנה ברעננה או סגנון כפרי של פעם".

אירוע מכונן בחייה של גולדברג התרחש כשאחותה היחידה עמיה נהרגה בצבא בהיותה בת 19. עמיה שירתה בבית ספר להנדסה קרבית יחד עם עשרה מחבריה לבסיס, שיצאו לאפטר ובהתנגשות עם משאית חמישה מהם נהרגו. ביניהם עמיה. חמישה נפצעו. הנהג ששירת עם העשרה ביחידה לקח קומנדקר שיצא מכלל שימוש וללא רשות, איבד את הבלמים כשהמשאית עברה מולו, ולא הצליח לעצור היא מספרת ולא בקלות. הוא ישב כמה שנים בכלא. "הבנו שמשוהו קרה כי זה נאמר לאבי והוא נעלם לחצי יום כדי לא לבשר לנו.

נותרנו אמא שלי ואני בתחושות אי וודאות כי הבנו שמשוהו נורא קרה אבל לא ידענו מה. ברגעים אלו התפללתי שאחותי תישאר בחיים אבל לא צמח כי ידעתי שהיא לא תוכל להתמודד עם זה. זו הייתה הפעם הראשונה והאחרונה שביקשתי עזרה מאלוהים. חייתי בהכחשה עשר שנים. חייתי לה שהיא תחזור. חלמתי כל לילה שזאת טעות. המוות של אחותי לימד אותי לחיות רק בהווה ולא לחיות בעבר. זה משתקף גם בתיכנוני הבתים שלי. אני לא אוהבת שום סגנון של העבר. תמיד רוצה ללכת קדימה עם תכנונים חדשנים ועם בתים שאינם חוזרים על עצמם. אני עורכת לעצמי מסיבות. קונה לעצמי מתנות ומביאה לעצמי את כל הדברים הטובים. מקפידה על לבוש יפה ומיוחד גם ביום יום. כל יום הוא עבורי חגיגה. יש לי תמיד רצון להכיר הרבה אנשים חדשים, אוהבת להעניק ולגרום לאנשים אושר ושמחה, אני מתלבשת בחיך. בימי ההולדת אני קונה מתנה לעצמי, כותבת את הברכה ומגישה אותה לבעלי ובתי שיגישו לי את זה כמתנת ולא מחכה שאחרים יעשו זאת עבורי כי זה מונע ציפיות ומונע אכזבות. אני לא מצפה שאנשים יעשו עבורי כלום. אם אנשים נותנים זה משמח אבל אם לא אני לא מתאכזבת. אפשר לרצות אותי במעט מאוד".

לגולדברג היו בעיות קשב וריכוז בילדותה. בכיתה ב' במקום ללכת לבית הספר נהגה ללכת בכל יום לטפס על העץ ולחלום. "חלמתי על ארמונות נוצצים. בתוכם נסיכים ונסיכות יורדים לאולמות ריקודים ורוקדים באהבה לצלילי הוואלס. בכדי שלא ישעמם לי הייתי מתכננת כל פעם את הארמונות מחדש. נהגתי לתכנן את המדרגות, את הריצפה, הנברשות, את המבנה, את בגדי הנסיכים והנסיכות. בכל פעם מחדש. את כל החלומות האלו החלטתי להגשים. ידעתי כבר אז שאהיה אדריכלית, ידעתי שאני אוהבת מסיבות ואארגן לעצמי כאלו. בגיל בוגר הגשמת את חלום הריקודים".

לפני חמש שנים היא החלה לרקוד טנגו ארגנטינאי. "זהו ריקוד שלמעשה נועד ליצור הרמוניה בין גבר לאישה. האישה מובלת על ידי הגבר ללא ידיעתה בצעד לאחור והגבר מניע אותה לפי דמיונו ורצונו. האישה חייבת להתמסר ולהקשיב להובלה על ידי הגוף שלה. אני התחברתי לריקוד הזה דווקא בגלל שהיה לי מאוד קשה להתמסר ולאבד את עצמאותי וקשה היה לי להקשיב. זה לימד אותי להקשיב ולראות את האחר בכל תחומי החיים. גיליתי יכולת הבעת רגשות דרך התנועה אותה יכולת שיש לי גם בתיכנון בתים. זהו ריקוד חברתי ואני טיפוס חברתי שרואה חיוב בכל אדם ואדם, לכן כיף לרקוד איתי".

גולדברג נוסעת לתל אביב ללמוד כבר חמש שנים פעמים בשבוע ומופיעה במסגרת דאנס תל אביב. "לא רקדתי בעבר. זו התנסות אחרת שמצליחה להוציא מתוכי ריגוש, תשוקה, הנאה ומשמעות. למדתי יוצר להקשיב לרגשות הלקוחות שלי בעקבות חווית הריקוד. לשמוע בין השורות וגם את המילים שאינן נאמרות וליישם זאת בתוך התיכנון. בריקוד הזה כל ארבע ריקודים מחליפים בן זוג ופיתחתי כלים להכיר את אופיו של אדם לפי איך שהוא מוביל אותי".

"שמי נאורה וברוח זו אני חיה את חיי. החיים הם חוויה ואני חווה אותם. באופיי free spirit, מלאת שמחת חיים וצבעונית גם באופי גם בלבוש. סימן ההיכר שלי הוא סגול בשיער. לא מפחדת מכלום, הגבולות שלי הם ההיגיון הבריאי. העבודה היא שקוף של האישיות שלי אני בחזית היצירתיות במגבלות האפשרי. התכונה הכי בולטת שלי היא אופטימיות ושמחת חיים ואני מנסה ליישם זאת בכל מקום בחיי. החל בבתיים שאני מתכננת שהם שטופי אור ושמחה, דרך חיי בפועל, שכל יום זו סיבה למסיבה. כולם בטוחים שחיי הם אושר רצוף כי החיך לא מש מפני אבל גם ברגעים של עצב החיך

מזכיר לי את השמחה. דווקא האיבוד של אחותי נתן לי פרופורציות לחיים. אני מבינה את הערך בגדול של האדם כעולם ומלואו, את הערך של משפחה ואת ערכם של החיים".

billie@netvision.net.il

1.